

Ray Yungen

EROTTAUTUMISEN AIKA

- Kuinka muinaiset mystiset harjoitteet
yhdistävät kristittyjä maailman uskontoihin.

2. Laajennettu painos

7. Luku
Eksyttävät henget

1.Tim 4:1 Mutta Henki sanoo selvästi, että
tulevina aikoina moniaat luopuvat uskosta
ja noudattavat villitseviä henkiä ja riivaajien
oppeja.

Suomennos Antti Pimiä

Alkuperäiset julkaisutiedot:

**A TIME of DEPARTING - How Ancient Mystical Practices are
Uniting Christians with the World's Religions**

2nd Edition

©2002, 2006 by Ray Yungen

First Edition 2002

Second Edition 2006

Lighthouse Trails Publishing Company

P.O. Box 958

Silverton, Oregon 97381, U.S.A.

www.lighthouse Trails.com

Eksyttävät henget

Eräässä Richard Fosterin radiohaastattelussa paljastui, miten paljon monet vaikutusvaltaiset kristityt kunnioittavat häntä. Ohjelman juontaja ihaili Fosteria, ja se kuului hänen kommenteistaan. Juontaja sanoi Fosterille näin: ”Jumala on sanonut sinulle... tämä on erittäin arvokas viesti.” Juontaja luonnehti Fosterin työtä ”Kristuksen kaltaisuuden opetussuunnitelmaksi”. Fosterin kehuminen alkoi vaivata minua, koska Foster totesi haastattelussa, että kristillisyyks ei ole ”täydellistä ilman mietiskelyn ulottuvuutta”.¹ Olin huolissani siitä, että Fosterin opetussuunnitelman tulos olisi Thomas Mertonin kaltaisuus.

Uskon, että kirjassani esitetyt näkökulmat selventävät asioita. Mietiskelevällä rukouksella on jo nyt vahvat juuret evankelisessa kristillisyydessä. Monet vilpittömät, omistautuneet ja arvostetut kristityt ovat omaksuneet seuraavan Thomas Mertonin näkemyksen:

”Tämän ajan kristillisen maailman suurin tarve on sisäinen totuus, jota vahvistaa mietiskelyn henki. ... Ilman mietiskelyä ja sisäistä rukousta seurakunta ei voi täyttää tehtäväänsä, eli muuttaa ja pelastaa ihmiskuntaa.”²

Valppaan kristityn pitäisi tajuta tuollaisesta toteamuksesta, ettei kaikki ole kohdallaan. Evankeliumi pelastaa ihmiskunnan, ei hiljaisuus. Kun Merton puhuu pelastamisesta, hän tarkoittaa todellisuudessa valaistumista. Muistakaa, että Mertonin hengellinen maailmankuva oli panenteistinen ykseys.

Joidenkin mielestä tämä kirja on suvaitsematon ja eripuraa aiheuttava. Sitä mieltä ovat etenkin ne, joilla on samanlainen ajatus tulevaisuudesta kuin Mertonilla. Pastoreille voi syntyä kiistoja toistensa ja seurakuntansa kanssa. Mietiskelevä hengellisyys saattaa aiheuttaa riitoja ystävien ja perheenjäsenten välille. Olen pohtinut tämän kirjan kirjoittamisen hyviä ja huonoja puolia ja olen valmis ottamaan vastaan niidenkin reaktiot, jotka kannattavat mietiskeleviä mentoreita. Arvostelen kirjassani joitakin ihmisiä, mutta minulla ei ole mitään heitä vastaan. Minusta tuntuu, että tässä kirjassa käsiteltävät asiat ovat tärkeitä. Haluan kertoa niistä, maksoi mitä maksoi.

1 Interview with Richard Foster, Lou Davies Radio Program (Nov. 24, 1998, KPAM radio, Portland, Oregon).

2 Thomas Merton, *Contemplative Prayer* (New York, NY: Image Books, Doubleday Pub., 1989), pp. 115-116.

Olen tarkastellut todisteita ja tullut siihen tulokseen, että mietiskelevä rukous ei ole hengellisesti tervettä kristityille. Mietiskelevän hengellisyuden virheellisyys on selvää näiden kolmen syyn vuoksi:

- **Mietiskelevä hengellisyys ei ole raamatullista**
- **Sillä on yhteys okkulttisiin metodeihin, kuten mantraan, turhaan toistamiseen.**
- **Se puoltaa itämaisen mystiikan mukaisia käsityksiä (Jumala on kaikessa, kaikki on yhtä - panenteismi)**

Nuo ovat hyvin dokumentoituja faktoja, eivät mielivaltaisia mielipiteitä. Lisäksi mietiskelevän rukouksen liike on yhtenäinen, ja se viittaa yhteyteen samaan tietolähteeseen. Edellä mainittujen seikkojen ansiosta tiedämme, mikä tietolähde on.

Apostoli Paavali varoittaa eksyttävistä hengistä ensimmäisessä kirjeessään Timoteukselle:

1.Tim 4:1 Mutta Henki sanoo selvästi, että tulevana aikoina moniaat luopuvat uskosta ja noudattavat eksyttäviä henkiä ja riivaajien oppeja

Tärkein sana tuossa Raamatun kohdassa on eksyttäviä, viekoittelevia henkiä. Ne henget teeskentelevät ja johtavat harhaan. On selvää, että ihmisiä petetään, ja Paavali kutsuu sitä eksyttämiseksi. Mistä tiedät, että oletko petoksen uhri? Se on oikeastaan aika helppoa.

Pahojen henkien opit (ohjeet) voivat kuulostaa todella miellyttäviltä, vetoavilta ja Jumalalle uskollisilta, mutta niissä kaikissa on sanoma siitä, että kaikessa on jumalallinen olemus (kaikki on yhtä). Se on selvästi harhaoppia. Sehän tarkoittaisi, että saatana ja Jumala ovat myös yhtä. Raamatun sanoin tämä olisi seuraavaa:

Jes 14:14 Minä [Lucifer] -- teen itseni Korkeimman vertaiseksi.

Jos Henri Nouwen on oikeassa sanoessaan, että voimme käsittää kaiken ykseyden, niin silloinhan Jeesus Kristus ja saatana ovat myös yhtä. Sellaista opettaisi vain demoninen henki.

Toinen hienovarainen ja viekoitteleva ajatus on tämä: ”Ilman mystistä tekniikkaa Jumala jää etäiseksi tai on vaikeasti lähestyttävä.” Vanhemmat huomaavat ajatuksessa piilevän valheen. Tarvitseeko lapsenne käyttää tiettyä menetelmää tai rituaalia saadakseen täyden huomionne ja neuvoja? Ei tietenkään! Jos rakastatte lapsianne, huolehditte heistä ja otatte heidät huomioon, koska olette sitoutuneita heihin ja haluatte olla heidän kanssaan. Sama pätee niihinkin, jotka Jumala on kutsunut omakseen.

Emme saa unohtaa pettäjän työn selvintä merkkiä. Tämä uskomus tai oppi vähentää Jeesuksen Kristuksen ainutlaatuisuutta Jumalana ja ihmisenä ja hänen ristintyönsä sovituksen merkitystä. Apostoli Johannes mainitsee tämän asian selvästi ensimmäisessä kirjeessään:

1.Joh 4:2,3 Tästä te tunnette Jumalan hengen: jokainen henki, joka tunnustaa Jeesuksen Kristukseksi, lihaan tulleeeksi, on Jumalasta; ja yksikään henki, joka ei tunnusta Jeesusta, ei ole Jumalasta; se on antikristuksen henki, jonka olette kuulleet olevan tulossa, ja se on jo nyt maailmassa.

On selvää, että Kristus-tietoisuus, jonka mukaan meissä kaikissa on jumala, on täysin Raamatun vastainen, koska se kieltää, kuka Jeesus oli ja mitä hän tuli tekemään.

Paimenen tärkein tehtävä on lampaiden ohjaaminen ja opastaminen. Lampaat tuntevat mestarinsa äänen seuraamalla häntä uskossa (*Joh 10:14-18*). Paimen ei edellytä eikä halua, että lampaat suorittavat temppeja tai uskonnollisia tekniikoita päästäkseen hänen lähelleen. Hän on jo lunastanut lampaat itselleen. Muistakaa, että uskonnollisuus on ihmisten yritys lähestyä Jumalaa, mutta kristillisyys on Jumalan yritys lähestyä ihmisiä. Mietiskelevä rukous on eräs ihmisten yrityksistä lähestyä Jumalaa.

Kun otamme vastaan Kristuksen, otamme vastaan Pyhän Hengen, ja samalla otamme vastaan Jumalan. Kristittyjen ei tarvitse etsiä mitään salattua tekniikkaa Jumalan lähestymiseksi. Jumalan täyteys on jo niissä, jotka ovat ottaneet Kristuksen vastaan. Kristityn ei tarvitse

etsiä Jumalaa tietyllä menetelmällä, vaan hänen tarvitsee taivuttaa tahtonsa Jumalan tahtoon.

Tällaisten periaatteiden valossa Paavalin varoitus on selkeä. Petollisuus ei toimi, jos tunnemme pettäjän keinot.

Pelkät tunteet tai tietyt kokemukset eivät saa johdattaa kristittyä, vaan hänellä on oltava peruseriaatteita. Sanotaan, että Jumalaa ei ole rajattu. Se on joiltakin osin totta, mutta ei silloin, jos rajana on Raamattu. Jumala ei toimi vastoin sitä, mitä hän on sanonut sanassaan ihmiskunnalle.

Vastaus mietiskelevän rukouksen liikkeeseen on yksinkertainen. Kristitty on täysi Kristuksessa. Väite, jonka mukaan mietiskelevä rukous tuo enemmän Jumalan rakkautta, opastusta, ohjausta ja huolenpitoa, tuottaa häpeää Jeesukselle Kristukselle, joka on hyvä paimen. Sellainen väite on pohjimmiltaan epäkristillinen.

Edesmennyt tohtori *Paul Budna, Christian and Missionary Alliance* –järjestön johtaja, kirjoitti näin artikkelissa *Purveyors of Grace or Ungrace*:

”Kristuksen tunteminen on matka vankkaan teologiseen ymmärtämiseen. Pyhä henki valaisee kirjoituksia pimeälle mielellemme ja sydämелlemme, ja siitä seuraa ehdottoman rakkauden ihme.”³

Mietiskelyn sanoma on tehnyt hallaa Jumalan suurenmoiselle armolle ja hänen Pyhän henkensä pyhitystyölle. Pyhä henki johdattaa kristityt kaikkeen totuuteen. Ne, joissa vaikuttaa Pyhä henki, eivät tarvitse hiljaisuutta. Jeesus itsekin etsi hiljaista rukouspaikkaa, mutta on eri asia siirtyä toiselle tietoisuuden tasolle, ja sitä Jeesus ei tehnyt koskaan. Kristityt kuulevat Jahven äänen Pyhän hengen kautta, eivät mietiskelevän rukoilun kautta. Jeesus teki selväksi, että hän laittaa prosessin alulle, ei ihminen.

Joh 14:15-17 Jos te minua rakastatte, niin te pidätte minun käskyni. Ja minä olen rukoileva Isää, ja hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti, totuuden Hengen, jota maailma ei voi ottaa vastaan, koska se ei näe

³ Dr. Paul Bubna, President Briefings, C&MA, *Purveyors of Grace or Ungrace*, March 1978.

häntä eikä tunne häntä; mutta te tunnette hänet, sillä hän pysyy teidän tykönänne ja on teissä oleva.

Raamatussa meitä neuvotaan koettelemaan henget (*1.Joh 4:1*). Koetellaanpa henget *Richard Fosterin* opetuksissa. Kirjassaan *Celebration of Discipline* Foster kirjoittaa usean sivun verran mietiskelevästä rukouksesta ja sen perusteista, jotka ovat hänen mukaansa raamatullisia. Hän viittaa moneen Raamatun kohtaan, joissa Jumala on puhunut ihmisille, toisin sanoen ihminen ja Jumala ovat kohdanneet. Foster siirtyy suoraan mietiskelevään rukoukseen ja johtaa lukijan uskomaan, että kohtaaminen tapahtuu niin, vaikka tosi asiassa hän ei ole esittänyt lainkaan raamatullisia perusteita pyhien sanojen toistamiselle. Foster kääntyy mietiskelevien mystikkojen puoleen perustellakseen opetuksensa. Hän kirjoittaa näin:

”On surullista, että tämän ajan kristityt eivät tiedä monista kirjoista, jotka käsittelevät kristillistä meditointia. Uskolliset uskovat ovat kirjoittaneet niitä vuosisatojen varrella. Heidän todistuksensa iloisesta elämästä ja jatkuvasta yhteydestä ovat hämmästyttävän yhteneväiset.”⁴

Siinä ongelma onkin. Mietiskelevän hengellisyyden kirjailijat ovat ”hämmästyttävän yhteneväisiä”. He kaikki sanovat rakastavansa Jumalaa ja Jeesusta, mutta he ovat lisänneet jotain sellaista, joka on vastoin Jumalan sanaa Raamatussa.

Mietiskelevä mystikko *John R. Yungblut* kirjoitti seuraavan huomion, joka pätee lähes kaikkiin mietiskelyn harjoittajiin. Hän kirjoittaa:

”Mystisen kokemuksen ydin on ykseyden ymmärtäminen ja yhteyden käsittäminen. Mystikoille maailma on yhtä.”⁵

Panenteismi on mietiskelevän rukouksen liikkeen perusta. Tärkeää on se, onko perusta raamatullisesti pätevä.

Foster uskoo, kuten tässä luvussa on jo mainittu, että Jumalan kyky vaikuttaa ei-mietiskelevään kristittyyn on rajallinen. Foster kirjoittaa:

4 Richard Foster, *Celebration of Discipline* (San Francisco, CA: Harper, 1988), p. 19.

5 John R. Yungblut, *Rediscovering the Christ* (Rockport, MA: Element Books, 1991), p. 142.

”Meditoinnin aikana luomme tunneperäisen ja hengellisen tilan, jolloin Kristus voi rakentaa sisäisen pyhäkön sydämeen.”⁶

Kuten mainitsin aiemmin, kolminaisuudella on jo sisäinen pyhäkkö jokaisessa kristityssä. Jokainen uskova saa johdatusta ja opastusta, koska hän on Kristuksessa Pyhän hengen kautta.

Lisäksi *Richard Foster* siteeraa *Sue Monk Kiddiä* kirjassaan *Prayer: Finding The Heart's True Home* osoittaakseen, millaista asiaa hän ajaa. Siksi voikin hyvällä syyllä olettaa, että jos seuraa Fosterin rukousmenetelmää, niin muuttuu samanlaiseksi kuin hänen esimerkkinsä.

Monk Kiddin hengellisyys käy selväksi hänen kirjassaan *When the Heart Waits*. Hän kirjoittaa:

”Ihmisen sielussa [ei vain kristittyjen] piilee totuuden pala, joka on ’ainoa Jumala’ ... sielu on jotain mutakin kuin vain voitettava tai pelastettava asia. Se on sisäisen jumalan, jumalan kuvan, istuin ja tila. Se on totuudellisin osamme.”⁷

Sue Monk Kidd, itseään havainnoiva nainen, kertoo paljon puhuvasta hengellisestä muutoksestaan kirjassaan *God's Joyful Surprise: Finding Yourself Loved*. Hän kertoo, kuinka hän kärsi syvästä tyhjiydestä ja hengellisestä nälästä vuosikausia, vaikka hän oli erittäin aktiivinen baptistiseurakunnassaan.⁸ Hän kirjoittaa tuntemuksistaan näin:

”Ehkä aistimme, että olemme jotenkin irrallamme Jumalasta. Hänestä tulee tarpeeton käsillä olevassa asiassa. Hän elää ulkokehällä niin pitkään, että alamme luulla hänen kuuluvankin sinne. Kaikki muu tuntuu yksinkertaiselta tai fanaattiselta.”⁹

On ironista, että toinen pyhäkoulutyöntekijä antoi hänelle *Thomas Mertonin* kirjoittaman kirjan ja sanoi, että Suen kannattaisi lukea se. *Monk Kidd* luki kirjan, ja hänen elämänsä muuttui.

⁶ *Richard Foster*, *Celebration of Discipline* (San Francisco, CA: Harper, 1988), p. 20.

⁷ *Sue Monk Kidd*, *When the Heart Waits* (San Francisco, CA: Harper, 1990), pp. 47-48.

⁸ *Sue Monk Kidd*, *God's Joyful Surprise* (San Francisco, CA: Harper, 1987), p. 55.

⁹ *Ibid.*, p. 56.

Siitä seuranneet tapahtumat saivat *Sue Monk Kiddin* muuttamaan maailmankatsomustaan ja uskomuksiaan. Hän alkoi harjoittaa iloisen mietiskelevää rukousta, luki useita kirjoja ja toisti pyhiä sanoja, kuten hänen lukemissaan kirjoissa opetettiin.¹⁰ Lopulta hän sai mystisen oivalluksen:

”Tarkoitan kätketyn totuuden tunnistamista. Me olemme yhtä kaikkien ihmisten kanssa. Olemme osa heitä ja he ovat osa meitä ... Kun kohtaamme toisen ihmisen, ... meidän tulisi kävellä niin kuin kävelisimme pyhällä maaperällä. Meidän pitäisi reagoida ikään kuin Jumala kulkisi siellä.”¹¹

Monk Kiddiä voisi puolustaa sanomalla, että hän tarkoittaa sitä, että kristityt ja ei-kristityt ovat molemmat ihmisiä ja heillä on tarve kohdella kaikkia ihmisiä hyvin. Ihmisten kunnioittaminen on toki tärkeää, mutta *Monk Kidd* ei tee eroa kristittyjen ja ei-kristittyjen välillä, ja siinä hän tekee tyhjäksi Kristuksen tärkeän opetuksen. Jeesus sanoo:

Joh 3:7 ”Teidän täytyy syntyä uudesti, ylhäältä.”

Tämä on edellytys Jumalan läsnäololle meissä. *Monk Kiddin* mystinen universalismi käy selväksi hänen siteeratessaan henkilöä, joka kehottaa kristittyjä käyttämään hindujen tervehdystä ”namaste”, joka merkitsee ”kunnioitan sinussa olevaa jumalaa”.¹²

Monk Kidd kulki samaa tietä kuin Merton eikä liittynyt metafyyseen seurakuntaan, kuten *Unity Churchiin* tai *Religious Science* -seurakuntaan. Hän löysi hengellisyytensä tutussa ja turvallisessa baptisti-seurakunnassa.

Monk Kidd ei ollut enää teini-ikäinen, kun hän löysi universaalien hengellisyyden. Hän oli sivistynyt, aikuinen ja perheellinen nainen. Tämä osoittaa, miten alttiita miljoonat *Monk Kiddin* kaltaiset ihmiset ovat. He tutkivat päältäpäin katsoen uusia ja positiivisia tapoja kasvaa hengellisesti. Vaarassa ovat ne, joilla ei ole erottelukykä. Vaikka jokin asia näyttäisi hurskaalta ja hengellisesti hyvältä, niin asian taustalta voi löytyä periaatteita, jotka ovat täysin kristillisyyden vastaisia.

¹⁰ Ibid., p. 198.

¹¹ Ibid., pp. 233, 228.

¹² Ibid., pp. 228-229.

Olen saanut kuulla pari asiaa sen jälkeen, kun alkuperäinen *A Time of Departing* julkaistiin. *Sue Monk Kidd*istä on tullut laajalti tunnettu kirjailija. Hän on kirjoittanut miljoonia kappaleita myyneen kirjan *The Secret Life of Bees* (suom. Mehiläisten salaisuudet). Hänen kirjansa *The Mermaid Chair* (suom. Merenneidon tuoli) on päässyt bestseller-listoille. Olen myös löytänyt lisää todisteita siitä, että olen oikeassa hänen maailmankatsomuksensa suhteen. Olen siteerannut Monk Kiddin kirjaa tässä kirjassa, ja vaikuttaa siltä, että hän on kirjoittanut toisen kirjan hengellisyydestä. Kirjan nimi on *The Dance of the Dissident Daughter*. Kirja vahvistaa sen, mitä kirjoitin tämän kirjan ensimmäisessä painoksessa.

Monk Kidd kirjoitti ensimmäisessä ja toisessa kirjassaan kristillisestä näkökulmasta. Sen vuoksi *Virtue, Today's Christian Woman* ja (todistaen väitteeni) *Moody Monthly* suosittelivat *God's Joyful Surprisea* kirjan takakannessa. Kolmannen ja neljännen kirjansa myötä *Monk Kiddin* hengellinen näkökulma on alkanut muistuttaa selvästi enemmän *wicca*-suuntausta kuin kristillisyyttä. Hän palvoo jumalatar Sophiiaa, ei niinkään Jeesusta Kristusta.

”Tarvitsemme jumalartietoisuutta paljastamaan maapallon pyhyiden ... Henki täyttää aineen, ja aine huokuu jumaluutta. Maapallosta tulee elävä ja pyhä ... Jumalatar tarjoaa meille pyhyyttä kaikessa.”¹³

Monk Kiddin kirjassa *The Dance of the Dissident Daughter* on kohta, joka minun mielestäni nousee esiin ja käsittelee tämän asian ydintä. Haluan, että lukijani ymmärtävät, mitä *Monk Kidd* viestittää alla esitettävässä kohdassa. Kun lukee tämän kohdan, ei voi suhtautua kevyesti ja jättää huomiotta mietiskelevän rukouksen taustalla vaikuttavia voimia.

”Pappi saarnasi ja piteli Raamattua. Se oli avoinna ja näytti mustarastaalta, joka oli laskeutunut papin kädelle. Pappi sanoi, että Raamattu on kristityn elämän ainoa ja korkein auktoriteetti. Ainoa ja korkein auktoriteetti.

Muistan, että noin viisi senttiä napani alta nousi tunne. Tunne oli intohimoinen ja päättäväinen, ja se levisi ytimestäni kuin virta, ja ihoni värähteli sen myötä. Jos tunteet voisi kääntää ihmisten kielelle, niin tunteeni olisi tarkoittanut 'ei!'.

Tunne oli puhtainta sisäistä tietämistä, jonka olen kokenut. Se kirkui ei, ei, ei. Raamattu ei ole elämäni korkein auktori-

¹³ Sue Monk Kidd, *The Dance of the Dissident Daughter* (San Francisco, CA: HarperCollins, 1996), pp. 162-163.

teetti. Raamattu ei rajoitu vain kansien väliin. Se ei ole jotain ihmisten kirjoittamaa ja aikaan sidottua. Auktoriteettini ei ole peräisin minun ulkopuoleltani, vaan korkein auktoriteettini on jumalallinen ääni, joka on omassa sielussani. Piste.”¹⁴

Jos *Foster* (ja *Sue Monk Kidd*) käyttää tällaisia mystikoita mietiskelevän rukouksen mallina varoittamatta heidän universalistisista uskomuksistaan, niin on oikeutettua kysyä, myötäileekö *Foster* samoja uskomuksia. Osallistuin erääseen *Fosterin* seminaariin, jossa hänen kollegansa vakuutti yleisölle, että kun he olivat muuttuneessa mielen-tilassa, niin he suorastaan ”haistoivat evankeliumin”. Tutkimustyöni perusteella vaikuttaa siltä, että kyseisessä liikkeessä ei haisteta evankeliumia vaan Gangesia.¹⁵

Merton vai Pyhä henki

Pari kirjoittajaa Isosta-Britanniasta on kirjoittanut selkeästi New Age –hengellisyydestä. He ovat kirjoittaneet näin:

”Sen [New Agen hengellisyyden] pääajatus vaikuttaa olevan pyrkimys synteisiin, joka seuraa kaiken taustalla olevan ykseyden ymmärtämisestä. Se saa aikaan tuntemuksen ykseydestä.”

”New Age –liikkeen ydin on kaiken elävän ykseys.”¹⁶

M. Basil Pennington määritteli mietiskelevän hengellisyyden maailmankatsomusta kirjassaan *Thomas Merton My Brother*. Hän kirjoitti:

”Henki valaisi hänelle [Mertonille] kaiken todellisen synteisiin [ykseyden] ja elävien olentojen valtaisan määrän harmonian. Hän eli todeksi näkyä uudesta maailmasta, jossa kaikki jaotellut on poistettu ja jumalallinen hyvyys näkyy kaikessa ja kaiken kautta, ja siitä nautitaan.”¹⁷

Ensimmäinen näkökohta kuvaa Jumalaa kaiken olemassa olevan yk-

¹⁴ Ibid., p. 76.

¹⁵ Gagnes on kuuluisa Intialainen ‘pyhiä voimia’ omaava erittäin saastunut joki

¹⁶ Ursula Burton and Janlee Dolley, *Christian Evolution* (Wellingborough, Northamptonshire, GB: Turnstone Press, 1984), p. 101.

¹⁷ M. Basil Pennington, *Thomas Merton, My Brother* (Hyde Park, NY: New City Press, 1996), pp. 199-200.

seytenä. Mertonin uudessa maailmassa Jumalan ymmärretään olevan ”kaikessa ja kaiken kautta”. Vaikuttaa siltä, että sama henki valaisi molempia osapuolia. Ainoa ero on se, että *Mertonin* ilmestys toimi kristillisessä yhteydessä, kuten *Alice Bailey* oli ennustanut. Tämä yhteys on valitettavasti tavallinen katolilaisissa piireissä, ja se alkaa yleistyä pääsuunnan protestanttisissa kirkoissa. Lisäksi yhä useammat evankeliset kristityt tutkivat kyseistä ajattelumallia ja omaksuvat sen.

Evankelisten liikkeiden johtajat pohtivat, onko esimerkiksi lepo Herrassa sama asia kuin mietiskelevä hiljaisuus. Esittämieni otteiden perusteella uskon, ettei mietiskelevällä rukouksella ole sijaa aidossa kristillisyydessä. Raamatussa opetetaan, että pelastumisen myötä saamme automaattisesti opastajan, ja se on Pyhä henki. *Lewis Sperry Chafer* mainitsee tämän totuuden päivän selvästi hienossa kirjassaan *Grace: The Glorious Theme*:

”Kirjeessä roomalaisille kohdassa 5:5 lukee, että ”joka [Pyhä henki] on meille annettu”. Tämä on totta jokaisen pelastetun kohdalla. Henki on uuden elämän perusoikeus. Kristityn tavaliseen arkielämään kuuluva asenne ja palveleminen voivat toteutua vain Pyhän hengen kautta. Henki on ”riittävä kaikessa”. Kaikki voitot uudessa elämässä saavutetaan hänen voimallaan, ja kaikki autuuden palkinnot voitetaan vain Hengen antamalla kyvykkyydellä.”¹⁸

Näyttäkää minulle Raamatun kohta, jossa Pyhä henki aktivoidaan tai siihen saadaan yhteys mietiskelevän rukouksen kautta. Jos Raamatussa on sellainen kohta, niin eikö se olisi tärkein jae mietiskelevän rukouksen puolustamiseksi?

Sellaista jaetta ei ole!

Haluan painottaa tässä luvussa seikkaa, jonka uskon kattavan sen tunneperäisen vetovoiman, joka on houkutellut monia opettajia, kuten *Fosteria* ja *Manningia*.

Richard Fosterin kirjoittamassa kirjassa *Streams of Living Water* huokuu *Fosterin* unelma ”kaiken kattavasta yhteisöstä”, jota hän tuntee

¹⁸ *Lewis Sperry Chafer, Grace, the Glorious Theme* (Grand Rapids, MI: Zondervan Publishing, 1977 Edition), pp. 313-314.

Jumalan muodostavan nykyään. Foster pitää sitä ”Jumalan ihmisten uutena ja mahtavana kokoontumisena”.¹⁹

Tuo kuulostaa jalolta ja pyhittävältä ajatukselta, mutta lähemmässä tarkastelussa paljastuu, että ajatus muistuttaa enemmän *Alice Bailey*n kuin Jeesuksen Kristuksen näkyä. *Foster* profetoi näin:

”Näen katolilaisen munkin Kentuckyn kukkuloilta, ja hän seisoo Los Angelesin katujen baptistievankelistan vieressä. He ylistävät yhdessä. Näen kansan.”²⁰

Katolilaisia munkkeja asuu Kentuckyn kukkuloilla vain *Gethsemane Abbey*ssa, joka on trappistien luostari. Luostari on sattumoisin *Thomas Mertonin* kotipesä.

Kerron tästä merkittävästä yhteydestä tarkemmin. Kesällä 1996 buddhalaiset ja katolilaiset munkit järjestivät tapaamisen, joka tunnetaan nimellä ”*Gethsemane encounter*”, Getsemanen kohtaaminen.²¹ Zenbuddhalainen munkki ja *Thomas Mertonin* läheinen ystävä *David Steindl-Rast* auttoi tapaamisen järjestämisessä.

Tapaamisessa pidettiin esitelmiä zen-meditaatiosta ja sen harjoittamisesta *theravada*-buddhalaisuuden perinteen mukaan.²² Eräs esitelmöitsijä käsitteli ”kristityn mietiskelevän elämän yhteyttä buddhalaisen sisarten ja veljien elämään”.²³

Näiden munkkien ja baptistien mielestä kansaksi tuleminen, kuten *Richard Merton* asian ilmaisi, edellyttää jonkun muuttumista. Munkkien olisi hylättävä buddhalaiset vakaumuksensa ja siirryttävä baptistien leiriin, tai baptistien olisi muututtava mietiskeleviksi baptisteiksi ja omaksuttava munkkien uskomukset. Se onkin *Fosterin* ”Jumalan ihmisten suuren kokoontumisen” ongelma.

David Steindl-Rast kysyi kerran *Thomas Mertonilta*, millainen buddhalaisuuden rooli oli hänen syventyneessä hengellisessä elämässään.

¹⁹ Richard Foster, *Streams of Living Water* (San Francisco, CA: Harper, 1998), p. 273.

²⁰ Ibid., p. 274.

²¹ Credence Communications Catalog, Gift Ideas Edition.

²² Ibid.

²³ Ibid.

Merton vastasi rehellisesti:

”En ymmärtäisi kristillistä opetusta samalla tavalla kuin nyt ilman buddhalaisuuden valoa.”²⁴

Tarkoittiko Merton, että pitäisi muuttaa tajunnan tasoa, että voisi ymmärtää, mitä kristillisyyden todella on? Uskon, että hän tarkoittaa juuri sitä. Kun Merton oli muuttanut tajuntansa tasoa mietiskelevän rukouksen avulla, hän löysi buddhalaisuudesta selityksen sille, mitä hän koki. Tajunnan tason vaihtaminen sai tuon aikaan, ja varoitan kristittyjä siitä. Mietiskelevä rukous tarjoaa Jumalan luo samanlaista tietä kuin maailman mystiset perinteet. Kristityt tuuditetaan mukaan tähän liikkeeseen painottamalla Jumalan valtakunnan etsimistä ja suurempaa hurskautta, mutta apostoli Paavali kuvailee seurakunnan viimeisten aikojen luopumusta mystiseksi viekoitteluksi. Tällainen menetelmä sopii kuvaukseen paremmin kuin hyvin.

Ei ole tarpeen muuttaa tajunnan tasoa ”saadakseen otteen” Jumalasta. Uudesti syntyminen riittää. *Steindl-Rastin* ja muiden Gethsemanen munkkien olisi pitänyt sanoa buddhalaisille näin:

Joh. 1:29 ”Katso, Jumalan karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!”

Brennan Manning mainitsee kirjassaan *Ruthless Trust*, että *Sue Monk Kidd* otti lopulta mentorikseen tohtori *Beatrice Bruteaun*, joka on kirjoittanut kirjan *What We Can Learn From the East* (Mitä voimme oppia Idästä). Kirjan nimi kertoo kaiken, ja onkin helppo ymmärtää, miksi tohtori *Bruteau* kirjoitti esipuheen *Wayne Teasdaalen* kirjaan *The Mystic Heart* (Mystinen sydän). *Bruteau* kehuu esipuheessa, että mystiikalle perustuva universaali hengellisyys pelastaa maailman.

Vaikuttaa siltä, että nämä ihmiset haluaisivat saada paremman maailman. He eivät vaikuta pahantahtoisilta juonittelijoilta, jollaisia näkee *James Bond* -leffoissa. He hylkäävät ihmisen ja Jumalan eron juuri mukavuutensa takia. Heidän myötätuntonsa ruokkii universalistista ajattelua. *Manning* on houkutteleva idealismin vuoksi, ja se saa hänet

²⁴ Frank X. Tuoti, *The Dawn of the Mystical Age* (New York, NY: Crossroad Publishing, 1997), p. 127.

toteamaan, että tohtori *Bruteau* on ”luotettava opas mietiskelevään tietoisuuteen”.²⁵

On ironista, että *Manning* on täysin oikeassa. Tohtori *Bruteau* on luotettava opas mietiskelevään tiedostamiseen. Hän on perustanut kaksi järjestöä, jotka ovat *Schola Contemplationis* (Mietiskelyn koulu) ja kristilliseltä kuulostava *Fellowship of the Holy Trinity* (Pyhän kolminaisuuden seura). Jälkimmäisessä *Bruteaun* mainitaan olevan ”tunnettu kirjailija ja luennoitsija aiheesta mietiskelevä elämä ja rukous”.²⁶ Molemmissa järjestöissä hengellisyyttä lähestytään hindulaiselta ja buddhalaiselta kannalta. Tämän ei pitäisi olla yllätys, koska *Bruteau* on opiskellut *Ramakrishna*-veljeskunnassa, joka on nimetty kuuluisan hindulaisen opettajan (swamin) *Sri Ramakrishnan* mukaan.

Ramakrishna-veljeskunta on sitoutunut viemään eteenpäin *Sri Ramakrishnan* näkyä. Hän oli tunnetusti sitä mieltä, että kaikki maailman uskonnot ovat varteenotettavia ilmestyksiä Jumalalta, jos ne ymmärtää mystisellä tasolla. Hän kannatti jo varhain uskontojen yhtenäisyyttä (eng. interspirituality). Kirjassa *Wounded Prophet* (Havoittunut profeetta) kerrotaan, että *Henri Nouwen* suhtautui häneen suopeasti ja piti häntä tärkeänä hengellisenä hahmona.

Sue Monk Kidd ihastui mietiskelevään hengellisyyteen käydessään *Southern Baptist* –seurakunnassa. Voisimme sanoa, että hän on vain maallikko, jota ei ollut opetettu ja jonka erottelukyky oli heikko. Ehkä hänen hengellinen kuivuutensa johtui siitä, ettei hän ollut juurtunut uskoon tarpeeksi vahvasti. Entä seurakuntien arvostetut ja kunnioitetut johtajat ja pastorit, joita monet kunnioittavat ja joihin luotetaan seurakunnassa? He pystyvät varmastikin erottamaan, mikä ei ole hengellisesti raitista. Tällainen olettaamus tuntuu turvalliselta, eikö niin? Valitettavasti asian laita ei ole niin.

²⁵ Brennan Manning, *Abba's Child* (Colorado Springs, CO: Nav-Press, 1994), p. 180.

²⁶ Virginia Manss and Mary Frohlich, Editors, *The Lay Contemplative* (Cincinnati, OH: St. Anthony Messenger Press, 2000), p. 180.